

2

A pápa lendületes stílusban számol be saját és testvérei születéséről. A visszaemlékezést rendkívüli, mindeddig kiadatlan fényképek gazdagítják Ferencről, többek közt egyéves korából.

RÉSZLET

Szeretem a pontosságot – olyan erény, amelyet megtanultam értékelni. Kötelességemnek tartom, hogy mindenhová időben érkezzem, ez a jólneveltség és a tisztelet jele. De az volt az első alkalom, és én elkéstem. Egy hete lejárt a kiírt időpont, és én csak halogattam a dolgot. És szerettem is anyámmal időzni. Szerencsére a *partera*, Palanconi asszony rátermett, tapasztalt szülésznő volt, és már vagy ötezer gyermek világra segítségével büszkélkedhetett. Amikor felismerte, hogy nem várhat tovább, hívta a háziorvost, aki odasietett. Scanavino doktor az ágyban találta anyámat. A doktor megvizsgálta, nyugtatgatta... Aztán – ezt később sokszor felemlgettük a családi összejövetelek során – ráült

Jómagam, egyévesen.
(© Ferenc pápa magánarchívuma)

anyám hasára, nyomkodta, és rugózott rajta, hogy beindítsa a szülést. Így történt hát, hogy Betániai Szent László – a barát, akit Jézus feltámasztott a halálból – napján a világra jöttem. Majdnem öt kilót nyomtam, amikor kibújtam, édesanyám pedig 44 kiló körül lehetett: egyszerűen keményen meg kellett dolgoznia...

Minden testvéremet Maria Luisa Palanconi segítette a világra, később még a nővérem egyik gyermekét is.

A második gyermek, Oscar Adrián (aki az egyik anyai nagybácsi nevét kapta) öcsém születésére nem emlékszem, hiszen akkor, 1938. január 30-án alig múltam egyéves.

Marta Regina húgoméra azonban már igen, aki 1940. augusztus 24-én született. És mindenekelőtt a negyedik alkalomra, arra a meghitt, családi pillanatra, melyet még most is úgy látok magam előtt, mintha tegnap történt volna: a testvéreimmel influenzásak vagyunk, Oscar és én a mi szobánkban, a húgom pedig a sajátjában. Megérkezik Rey Sumai doktor, majd mindhármunkat megvizsgál. Ezután magabiztosan végigmegy az előszobán, a könyvtár felé, ahol apa könyvei sorakoznak, és ahol anyám épp tartózkodik. Belép, kezét anyám hasára teszi, majd felkiált: „Ó, már majdnem kint van...!” Pár órával később Palanconi asszony is megérkezik a nagy táskájával. Apa és a nagybácsi a konyhában várakoznak. A könyvtárszoba ajtaja bezárul előttünk. Odabent csak Anya marad, a szülésznővel, mi, gyerekek pedig az ajtó előtt tolongunk, és rátapasztjuk a fülünket. El akarjuk kapni a pillanatot, amikor megérkezik az új kistestvérünk, és felsír. A felnőttek a gólyáról beszéltek, ami – ki tudja, miért, talán mert az előző század végi világiállítás óta úgy tűnt, a legújabb és legmodernebb dolgok is onnan származnak – állítólag Párizsból érkezett, de Oscar és én már tudtuk, mi a helyzet, és hogyan születnek a gyerekek. És azon az estén, 1942. július 16-án megszületett Alberto Horacio. Már majdnem teljes volt a csapat.

Egy nagy család, nagy méltósággal. A méltóság erénye mindig jelen volt szüleink szavaiban és gesztusaiban.

Én, anyám, Marta és Oscar 1941-ben.
(© Ferenc pápa magánarchívuma)

Kétéves koromtól huszonegy éves koromig mindvégig a *calle Membillar* 531. szám alatt laktam. Egyszintes ház volt, három hálósobával: a szüleim szobájával és két másikkal, amelyen a testvéreimmel osztoztunk; fürdőszobával, étkezőkonyhával, egy elegánsabb étkezővel és terasszal. Ez a ház és ez az utca jelenti számomra Buenos Aires-i és argentin gyökereimet. Egyszerű ház, egyszerű környéken, amelyet hasonló, alacsony házak jellemeztek, és ahol nyugodt, békés légkör uralkodott, amely a másokba és a jövőbe vetett bizalmat sugallta. Ha anyám csak valamivel később ért haza, és attól tartott, hogy mi, gyerekek, korábban érkezünk az iskolából, a kulcsot a szomszéd rendőrnél hagyta, a sarkon. De igazság szerint, ahogy mondani szokás, akár nyitott ajtó mellett is alhattunk. Középosztálybeli *barrio*, azaz negyed volt egy folyamatosan alakuló város szívében, a világ egyik legnagyobb országában. Az 1869-es népszámláláskor az országnak még kétmillió lakosa sem volt; amikor azonban megszülettem, 1936-ban, már tizenkétmillió lakost számlált. Ez a szám exponenciálisan nőtt, és a főváros

a föld egyik legnagyobb metropolisza lett, és úgy kalkulálták, hogy a számadatok több mint megháromszorozódnak. A fiatal ország egy végtelennek tűnő síkságon született, a hatalmas spanyol birodalom egyik legtávolabbi gyarmataként – nemesfémek csillogó csábítása nélkül –, amely összetett, tragikus és csodálatos történelmét alig több mint két évszázadba sűrítette, egy maroknyi nemzedék részvételével. Ez a szülőföldem, amely iránt továbbra is nagy szeretetet táplálok. Mindennap imádkozom az ottani emberekért – ez az ország formált és készített fel engem, majd ajánlott fel másoknak. Ez az én népem. [...]

Amikor a Membrillar utcai házban, 1948. február 17-én Maria Elena is megszületett – miután édesanyám időközben elveszített egy gyermeket a terhesség korai szakaszában –, immár teljes volt a csapat. A képet Churrinche, egy meghatározatlan és meghatározhatatlan fajtájú kiskutyája tette teljessé. Anyai nagyszüleim korábbi, a pampákról származó, féktelen négy lábúja tiszteletére neveztük el így. Anya azt mondogatta, hogy mi, öten, gyerekek olyanok vagyunk, akár az ujjai: különbözünk egymástól, de mind egyformán hozzá tartozunk. „Mert ha megszűrom valamelyik ujjam, ugyanolyan fájdalmat érzek, mintha bármelyik másikat szúrnám meg.” [...]

Tanos, így hívtak bennünket Argentínában. A Rio de la Platán érkező olasz bevándorlók eleinte többnyire genovaiak voltak, olyannyira, hogy szinte mindegyikük a *Xeneixes* jelzõt viselte. Az északiak közül aztán sokan a Battista vezetéknevre hallgattak, így a *Bachicha* lett az olaszok általános beceneve. Aztán a félsziget déli részeiről is egyre nagyobb tömegek vándoroltak ki Argentínába – calabriaiak, szicíliaiak, pugliaiak és campaniaiak –, és amikor megérkeztek, megkérdezték tőlük, honnan jöttek, mire ők azt felelték: „*Soy Napulitano*” – így alakult ki a *Tanos* gyűjtőnév mint megkülönböztető jelző. De persze mindannyian „tésztafabálok” voltunk.